A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2011. január 20.*

A C-463/09. sz. ügyben,

az EK 234. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha (Spanyolország) a Bírósághoz 2009. november 25-én érkezett, 2009. október 20-i határozatával terjesztett elő az előtte

a **CLECE SA**

és

María Socorro Martín Valor,

az **Ayuntamiento de Cobisa** között folyamatban lévő eljárásban,

* Az eljárás nyelve: spanyol.

A BÍRÓSÁG (harmadik tanács),

tagjai: K. Lenaerts tanácselnök, D. Šváby, R. Silva de Lapuerta, Juhász E. és J. Malenovský (előadó) bírák,

főtanácsnok: V. Trstenjak,
hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a spanyol kormány képviseletében F. Díez Moreno, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében J. Enegren és R. Vidal Puig, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2010. október 26-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a munkavállalók jogainak a vállalkozások, üzletek vagy ezek részeinek átruházása esetén történő védelmére vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 2001. március 12-i 2001/23/EK tanácsi irányelv (HL L 82., 16. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 4. kötet, 98. o.) 1. cikke (1) bekezdésének értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet a CLECE SA (a továbbiakban: CLECE) és M. S. Martín Valor, valamint az Ayuntamiento de Cobisa (a továbbiakban: Cobisa önkormányzata) között M. S. Martín Valor elbocsátásának tárgyában folyamatban lévő eljárás keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

3 A 2001/23 irányelv egységes szerkezetbe foglalja az 1998. június 29-i 98/50/EK tanácsi irányelvvel (HL L 201., 88. o.) módosított, a munkavállalók jogainak a vállalkozások,

üzletek vagy ezek részeinek átruházása esetén történő védelmére vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1977. február 14-i 77/187/EGK tanácsi irányelvet (HL L 61., 26. o.).

4 A 2001/23 irányelv (3) preambulumbekezdése kimondja, hogy „[s]zükség van a munkavállalók védelmére a munkáltató személyének megváltozása esetén, különös tekintettel jogaik védelmének biztosítására”.

5 Ezen irányelv 1. cikkének (1) bekezdése alapján:

„a) Ezt az irányelvet kell alkalmazni valamely vállalkozás, üzlet vagy ezek egy részének más munkáltató részére szerződés alapján történő átruházása vagy összefonódása esetén [helyesen: szerződés vagy egyesülés alapján történő átruházása esetén].

b) Az a) albekezdésnek [helyesen: pontnak] és ennek a cikknek a további rendelkezései tárgyában [helyesen: rendelkezéseinek sérelme nélkül], ezen irányelv értelmében akkor jön létre átruházás, ha olyan gazdasági egység kerül átruházásra, amely megtartja identitását, azaz az erőforrások olyan szervezett csoportja marad, amelynek célja, hogy fő vagy kiegészítő gazdasági tevékenységet folytasson.

c) Ezen irányelvet kell alkalmazni a köz- és magántulajdonban álló, gazdasági tevékenységet folytató vállalkozásokra, tekintet nélkül arra, hogy működésük nyereség elérését célozza, vagy sem. A közigazgatási szervek igazgatási átszervezése vagy a közigazgatási funkcióknak a közigazgatási szervek közötti átadása nem minősül az ezen irányelv szerinti átruházásnak.”

6 Az említett irányelv 3. cikke (1) bekezdésének első albekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Az átadót megillető, az átruházás napján fennálló munkaszerződésből vagy munkaviszonyból eredő jogok és kötelezettségek az ilyen átruházásból eredően átszállnak a kedvezményezettre."

7 A 2001/23 irányelv 4. cikke (1) bekezdésének első albekezdése a következőképpen szól:

„A vállalkozás, üzlet vagy ezek egy részének átruházása önmagában nem teremt jogalapot az átadó vagy a kedvezményezett általi elbocsátásra. Ez a rendelkezés nem akadályozza az olyan elbocsátásokat, amelyeknek oka gazdasági, műszaki vagy szervezeti jellegű, és a munkaerő tekintetében változásokat eredményez."

A nemzeti jog

8 A 2001/23 irányelvet a spanyol jogba a munkavállalók jogállásáról szóló törvény módosított szövegének elfogadásáról szóló, 1995. március 24-i 1/1995. sz. királyi törvényerejű rendelet (Real Decreto Legislativo 1/1995, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley del Estatuto de los Trabajadores; a BOE 1995. március 29-i 75. száma, 9654. o.; a továbbiakban: a munkavállalók jogállásáról szóló törvény) 44. cikke ültette át.

9 A munkavállalók jogállásáról szóló törvény 44. cikkének (1) és (2) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(1) Valamely vállalkozásnak vagy e vállalkozás valamely telephelyének vagy önálló termelőegységének az átruházása önmagában nem szünteti meg a munkaviszonyt; az új munkáltatóra a munkaszerződés és a szociális biztonság tekintetében az előző munkáltató jogai és kötelezettségei vonatkoznak – beleértve a nyugállománnyal kapcsolatos kötelezettségvállalásokat is – az alkalmazandó különös szabályozásban előírt feltételek mellett, illetve általánosságban az átadó által a kiegészítő szociális védelem területén vállalt valamennyi kötelezettséget is beleértve.

(2) A jelen cikkben foglaltak alkalmazásában vállalkozás jogutódlásának tekintendő egy olyan gazdasági egység átruházása, amely megőrzi identitását, azaz az erőforrások olyan szervezett csoportja marad, amelynek célja, hogy fő vagy kiegészítő gazdasági tevékenységet folytasson."

10 A Toledo tartomány épületeinek és helyiségeinek takarítására vonatkozó ágazati kollektív szerződés 14. cikke előírja:

„Amennyiben valamely vállalkozás, amelynél a takarítást addig egy vele szerződésben álló vállalkozás látta el, az említett szolgáltatásról saját maga kíván gondoskodni, nem köteles állásukban megtartani a vele szerződésben álló átadónak szolgáltatást végző alkalmazottakat, ha a takarítást saját munkavállalókra bízza. Azonban köteles átvenni az előbb említett munkavállalókat, ha a takarításra új alkalmazottakat kíván szerződtetni."

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

11 A CLECE, egy takarítási szolgáltatásokat nyújtó vállalkozás, 2003. május 27-én szerződést kötött az Ayuntamiento de Cobisával, amely szerződésnek a tárgya települési iskolák és helyiségek takarítása volt, annak megállapítása nélkül, hogy az érintett szolgáltatások nyújtása különleges eszközök alkalmazását teszi szükségessé.

12 E szerződés alapján M. S. Martín Valor 2004. március 25-e óta takarítónőként dolgozott a CLECE-nél.

13 2007. november 9-én az Ayuntamiento de Cobisa azon döntéséről tájékoztatta a CLECE–t, hogy 2007. december 31-i hatállyal felmondja az e társasággal kötött szerződést.

14 2008. január 2-án a CLECE arról tájékoztatta M. S. Martín Valort, hogy 2008. január 1-jétől kezdve az Ayuntamiento de Cobisa alkalmazásában áll, mivel ettől kezdve ezen utóbbi látja el az érintett helyiségek takarítását. A CLECE szerint ugyanis a Toledo tartomány épületeinek és helyiségeinek takarítására vonatkozó ágazati kollektív szerződés 14. cikke alapján az Ayuntamiento de Cobisa az alapügyben szóban forgó munkaviszonyra vonatkozó jogok és kötelezettségek összessége tekintetében e társaság helyébe lépett.

15 Ugyanezen a napon M. S. Martín Valor megjelent az Ayuntamiento de Cobisa helyiségeiben, azonban ott nem dolgozhatott. A CLECE a maga részéről az érdekeltet nem helyezte más állásba.

16 Az Ayuntamiento de Cobisa 2008. január 10-én munkaközvetítőn keresztül öt munkavállalót vett fel a helyiségeinek takarítására.

17 M. S. Martín Valor tehát a Juzgado de lo Social nº 2 de Toledo előtt keresetet nyújtott be a CLECE-vel és az Ayuntamiento de Cobisával szemben az elbocsátása visszaélésszerű voltának a megállapítása céljából.

18 2008. május 13-i ítéletével a Juzgado de lo Social nº 2 de Toledo megállapította, hogy a Toledo tartomány épületeinek és helyiségeinek a takarítására vonatkozó ágazati kollektív szerződés 14. cikke nem alkalmazandó, és következésképpen az Ayuntamiento de Cobisa nem perelhető. Az említett bíróság továbbá megállapította, hogy a CLECE jogszerűtlenül bocsátotta el M. S. Martín Valort, és az előbbit arra kötelezte, hogy az érdekeltet az elbocsátása előtt fennálló feltételek mellett helyezze vissza állásába, vagy fizessen neki 6507,10 eurós kártérítést. Mindkét esetben folyósítani kellett azon szokásos fizetéseket is, amelyeket M. S. Martín Valor nem kapott meg.

19 2008. december 26-án a CLECE az említett ítélet ellen fellebbezést nyújtott be a Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Manchához. E fellebbezéssel a CLECE többek között azzal érvelt, hogy a Toledo tartomány épületeinek és helyiségeinek a takarítására vonatkozó ágazati kollektív szerződésnek a munkavállalók jogállásáról szóló törvény 44. cikkével és az általa hivatkozott ítélkezési gyakorlattal összefüggésben értelmezett 14. cikke alapján az Ayuntamiento de Cobisa lépett helyébe a M. S. Martín Valorral fennálló munkaviszonyban.

20 A kérdést előterjesztő bíróság megjegyzi, hogy a Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság) 2008. december 10-i ítéletében egységesített ítélkezési gyakorlatából lényegében kitűnik, hogy az épületek és helyiségek takarítására vonatkozó ágazati kollektív szerződés rendelkezései nem alkalmazandók egy megbízást adó olyan vállalkozásra,

amely külön tevékenységet folytat, és amely – valamely takarítással foglalkozó vállalkozással kötött szerződés megszüntetésével – úgy dönt, hogy helyiségei takarítását közvetlenül maga látja el, mivel a megbízást adó említett vállalkozást nem lehet e kollektív szerződés hatálya alá tartozónak tekinteni.

21 Ilyen körülmények között a kérdést előterjesztő bíróság azt kérdezi, hogy a 2001/23 irányelv 1. cikke (1) bekezdése a) és b) pontjának hatálya alá tartozik-e az az eset, amikor valamely önkormányzat úgy dönt, hogy saját munkavállalókkal látja el a különböző helyiségeinek azon takarítási munkálatait, amelyekre korábban egy takarítással foglalkozó vállalkozást szerződtetett, amely szerződést felmondott azért, hogy új alkalmazottakat szerződtessen e takarítási feladatok ellátására, miközben rá nem vonatkozik az épületek és helyiségek takarítására vonatkozó ágazati kollektív szerződés, amely ilyen esetekben szabályozza a jogutód kötelezettségeit.

22 A kérdést előterjesztő bíróság különösen azt kérdezi, hogy az alapügyben a 2001/23 irányelv 1. cikke (1) bekezdése a) és b) pontjának alkalmazásából adódó következtetéseket kell-e levonni annak ellenére, hogy a Toledo tartomány épületeinek és helyiségeinek a takarítására vonatkozó ágazati kollektív szerződés nem alkalmazandó az Ayuntamiento de Cobisára, és hogy e jogalany sajátossága az, hogy a közjog hatálya alá tartozó munkáltatónak minősül, aminek következtében a spanyol alkotmány 103. cikke (3) bekezdésének megfelelően különös munkaviszonyok vonatkoznak rá.

23 Ilyen körülmények között a Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha úgy döntött, hogy az eljárást felfüggeszti, és a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé előzetes döntéshozatalra:

„A [2001/23] irányelvnek az 1. cikke (1) bekezdésének a) és b) pontjában meghatározott hatálya alá tartozik-e az az eset, amikor az önkormányzat visszaveszi vagy átveszi

a különböző helyiségei takarításának a korábban szerződtetett vállalkozással végeztetett tevékenységét, amelyre új alkalmazottakat szerződtet?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

24 A kérdést előterjesztő bíróság kérdésével lényegében azt szeretné megtudni, hogy a 2001/23 irányelv 1. cikke (1) bekezdésének a) és b) pontját úgy kell-e értelmezni, hogy ezen utóbbi alkalmazandó egy olyan esetre, amelyben valamely önkormányzat, amely helyiségeinek takarításával korábban magánvállalkozást bízott meg, úgy dönt, hogy megszünteti az ezen utóbbival kötött szerződést, és új személyzet e célból történő alkalmazásával maga látja el e takarítási tevékenységeket.

25 Mindenekelőtt meg kell jegyezni, hogy a 2001/23 irányelv 1. cikke (1) bekezdésének c) pontja alkalmazandó a köztulajdonban álló, gazdasági tevékenységet folytató vállalkozásokra, tekintet nélkül arra, hogy működésük nyereség elérését célozza, vagy sem.

26 A Bíróság ezért úgy határozott, hogy pusztán az a tény, hogy az átvevő közjogi jogi személy, a jelen esetben egy önkormányzat, nem teszi lehetővé a 2001/23 irányelv hatálya alá tartozó átruházás fennállásának kizárását (lásd a C-175/99. sz. Mayeur-ügyben 2000. szeptember 26-án hozott ítélet [EBHT 2000., I-7755. o.] 29., 33. és 34. pontját, valamint a C-151/09. sz. UGT-FSP-ügyben 2010. július 29-én hozott ítélet [az EBHT-ban még nem tették közzé] 23. pontját).

27 Ezért az a tény, hogy – amint az alapügyben is – az érintettek egyike önkormányzat, önmagában nem gátolja a 2001/23 irányelv alkalmazását.

28 Ezt követően, a 2001/23 irányelvet az 1. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében valamely vállalkozás, üzlet vagy ezek egy részének más munkáltató részére szerződés vagy egyesülés alapján történő átruházása esetén kell alkalmazni..

29 E tekintetben az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az említett rendelkezés hatálya nem értékelhető kizárólag a szöveg szerinti értelmezés útján. Az irányelv különböző nyelvű változatai közötti eltérés, valamint a szerződéses átruházás fogalmára vonatkozó nemzeti szabályozások különbözőségei miatt a Bíróság e fogalomnak kellően rugalmas értelmezést adott az említett irányelv célkitűzésének teljesülése érdekében, amely – amint a (3) preambulumbekezdéséből is kitűnik – a munkavállalók jogainak a munkáltató személyének megváltozása esetén történő védelmében áll (lásd ebben az értelemben a C-458/05. sz., Jouini és társai ügyben 2007. szeptember 13-án hozott ítélet [EBHT 2007., I-7301. o.] 24. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

30 A Bíróság tehát megállapította, hogy a 2001/23 irányelvvel egységes szerkezetbe foglalt 77/181 irányelv alkalmazandó minden olyan esetben, amikor szerződéses viszonyok keretében változás történik a vállalkozás működtetéséért felelős természetes vagy jogi személyben, aki a munkáltatói kötelezettségeket a vállalkozásnál dolgozó alkalmazottakkal szerződésben rögzíti (lásd a C-171/94. és C-172/94. sz., Merckx és Neuhuys egyesített ügyekben 1996. március 7-én hozott ítélet [EBHT 1996., I-1253. o.] 28. pontját, valamint a C-127/96., C-229/96. és C-74/97. sz., Hernández Vidal és társai egyesített ügyekben 1998. december 10-én hozott ítélet [EBHT 1998., I-8179. o.] 23. pontját).

31 A Bíróság azt is megállapította, hogy a 77/187 irányelv hatálya alá tartozhat egy olyan helyzet, amikor valamely vállalkozás, amely helyiségeinek vagy azok egy részének a takarításával más vállalkozást bíz meg, úgy dönt, hogy megszünteti az ezen utóbbival

kötött szerződést, és ettől kezdve maga látja el e munkákat (lásd a fent hivatkozott Hernández Vidal és társai egyesített ügyekben hozott ítélet 25. pontját).

32 Ennek következtében nem zárható ki, hogy a 2001/23 irányelv alkalmazandó olyan körülmények között, mint amelyek az alapügyben is felmerültek, amikor valamely önkormányzat egyoldalúan úgy dönt, hogy megszünteti a magánjogi vállalkozással kötött szerződést, és maga végzi el az ezen utóbbira bízott takarítási tevékenységeket.

33 Mindazonáltal ahhoz, hogy a 2001/23 irányelv alkalmazandó legyen, az átruházásnak az ezen irányelv 1. cikke (1) bekezdése b) pontjának megfelelően olyan gazdasági egységre kell vonatkoznia, amely megőrzi identitását a munkáltató személyének megváltozása esetén.

34 Annak megállapításához, hogy egy ilyen gazdasági egység megőrzi-e az identitását, a szóban forgó műveletet jellemző összes ténybeli körülményt együttesen kell figyelembe venni, amelyek között szerepel az érintett vállalkozás vagy üzlet típusa; az, hogy sor került-e tárgyi eszközök, azaz ingatlanok vagy ingóságok átruházására; az immateriális javak értéke az átvétel időpontjában; az, hogy sor került-e a vállalkozás új vezetője által a személyi állomány jelentős részének átvételére, az ügyfélkör átadására; az átruházás előtti és utáni tevékenységek hasonlóságának mértéke; e tevékenységek esetleges felfüggesztésének időtartama. Ezek az elemek azonban a szempontoknak csupán egy részét jelentik az összes felmerülő jelenség megítélése során, és emiatt nem lehet őket elszigetelten értékelni (lásd többek között a 24/85. sz. Spijkers-ügyben 1986. március 18-án hozott ítélet [EBHT 1986., 1119. o.] 13. pontját; a C-29/91. sz. Redmond Stichting ügyben 1992. május 19-én hozott ítélet [EBHT 1992., I-3189. o.] 24. pontját; a C-13/95. sz. Süzen-ügyben 1997. március 11-én hozott ítélet [EBHT 1997., I-1259. o.] 14. pontját, valamint a C-340/01. sz., Abler és társai ügyben 2003. november 20-án hozott ítélet [EBHT 2003., I-14023. o.] 33. pontját).

35 A Bíróság korábban kimondta, hogy egy gazdasági egység bizonyos ágazatokban jelentős materiális vagy immateriális eszközök nélkül képes működni, így egy ilyen egység identitásának megőrzése a rá kihatással lévő műveletet követően is, elvileg nem függhet ezen erőforrások átruházásától (lásd a fent hivatkozott Süzen-ügyben hozott ítélet 18. pontját, a fent hivatkozott Hernández Vidal és társai egyesített ügyekben hozott ítélet 31. pontját és a fent hivatkozott UGT-FSP ügyben hozott ítélet 28. pontját).

36 A Bíróság azt is megállapította, hogy amennyiben azon ágazatokban, ahol a tevékenység elsődlegesen a munkaerőn alapszik, egy olyan munkavállalói közösség, amely tartósan végez valamely közös tevékenységet, megfelelhet egy gazdasági egységnek, az ilyen egység az átruházásán túl is képes megtartani identitását, amikor a vállalkozás új vezetője nem csupán folytatja az adott tevékenységet, hanem a létszám és a feladatkör tekintetében átveszi az elődje által előzetesen erre a feladatra alkalmazott személyzet lényeges részét is. Ebben az esetben a vállalkozás új vezetője megszerzi azon tényezők szervezett összességét, amely lehetővé teszi számára az átadó vállalkozás valamennyi tevékenységének, vagy azok közül néhánynak az állandó jelleggel történő folytatását (lásd a fent hivatkozott Süzen-ügyben hozott ítélet 21. pontját; a fent hivatkozott Hernández Vidal és társai egyesített ügyekben hozott ítélet 32. pontját; a C-173/96. és C-247/96. sz., Hidalgo és társai egyesített ügyekben 1998. december 10-én hozott ítélet [EBHT 1998., I-8237. o.] 32. pontját; a C-51/00. sz. Temco-ügyben 2002. január 24-én hozott ítélet [EBHT 2002., I-969. o.] 33. pontját, valamint a fent hivatkozott UGT-FSP ügyben hozott ítélet 29. pontját).

37 E tekintetben, amint a jelen ítélet 31. pontjából következik, kevésbé van jelentősége annak, hogy a személyzet lényeges részének átvétele az átruházó és az átvevő között tárgyalt szerződéses átruházás keretében valósul-e meg, vagy hogy a korábbi vállalkozásvezetőnek az átruházott személyzet munkaszerződéseinek a felmondására irányuló egyoldalú döntésének az eredménye-e, amelyet az új vállalkozásvezetőnek arra irányuló egyoldalú döntése követ, hogy ugyanezen személyzet lényeges részét ugyanezen feladatok elvégzésére alkalmazza.

38 Ha ugyanis a személyzet jelentős részének átvétele esetén a 2001/23 irányelv értelmében vett átruházás fennállása a szerződésen alapuló ilyen átvételtől függne, a munkavállalók ezen irányelv által célzott védelme a vállalkozás vezetőinek a mérlegelésére lenne bízva, és ezen utóbbiak az átruházott munkavállalók jogai 2001/23 irányelv

3. cikkének (1) bekezdésében biztosított védelmének rovására a szerződéskötéstől való tartózkodáson keresztül megkerülhetnék ezen irányelv alkalmazását.

39 Amint a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, az olyan takarítási tevékenységet, mint amilyenről az alapügyben is szó van, valóban lehetne elsődlegesen munkaerőn alapuló tevékenységnek tekinteni (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Hernández Vidal és társai egyesített ügyekben hozott ítélet 27. pontját, a fent hivatkozott Hidalgo és társai egyesített ügyekben hozott ítélet 26. pontját, és a fent hivatkozott Jouini és társai ügyben hozott ítélet 32. pontját), és következésképpen egy olyan munkavállalói közösség, amely tartósan végez közös takarítási tevékenységet, más termelési tényezők hiányában megfelelhet egy gazdasági egységnek (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Hernández Vidal és társai egyesített ügyekben hozott ítélet 27. pontját). Ugyanakkor ez utóbbinak az érintett ügyleten keresztül meg is kell őriznie az identitását.

40 E tekintetben az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy az Ayuntamiento de Cobisa abból a célból, hogy az iskoláinak és helyiségeinek korábban a CLECE-re bízott takarítását saját maga végezze el, új személyzetet vett fel anélkül, hogy átvette volna a CLECE-nél e tevékenységeket korábban végző munkavállalókat, és nem vette át e vállalkozás tárgyi vagy immateriális eszközeit sem. Ilyen körülmények között a CLECE által végzett tevékenységek és az Ayuntamiento de Cobisa által átvett tevékenységek közötti kapcsolatot megteremtő egyetlen tényezőnek az érintett tevékenység tárgya, vagyis a helyiségek takarítása minősül.

41 Márpedig csupán az a körülmény, hogy a CLECE, illetve az Ayuntamiento de Cobisa által gyakorolt tevékenység hasonló, sőt azonos, nem teszi lehetővé a gazdasági egység identitása megőrzésének a megállapítását. Egy egységet ugyanis nem lehet pusztán azzal a tevékenységgel azonosítani, amellyel megbízták. Identitása olyan több, egymástól elválaszthatatlan elemből tevődik össze, mint amilyen az egységet alkotó személyek, az egység besorolása, a munkaszervezése, a gazdálkodási módszerei vagy adott esetben a működtetéséhez rendelkezésére álló eszközök (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Süzen-ügyben hozott ítélet 15. pontját; a fent hivatkozott Hernández Vidal és társai egyesített ügyekben hozott ítélet 30. pontját, valamint a fent hivatkozott Hidalgo és társai egyesített ügyekben hozott ítélet 30. pontját). Különösen nem őrizhető meg egy alapvetően munkaerőn alapuló olyan gazdasági egység

identitása, mint amelyről az alapügyben is szó van, ha a személyzetének lényeges részét nem veszi át az állítólagos átvevő.

42 Ebből következik, hogy – a nemzeti védelmi szabályok esetleges alkalmazhatóságának sérelme nélkül – az alapügyben a korábban a CLECE-re bízott takarítási tevékenységek Ayuntamiento de Cobisa által történő átvétele önmagában nem jelenti a 2001/23 irányelv értelmében vett átruházás fennállását.

43 Következésképpen a feltett kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2001/23 irányelv 1. cikke (1) bekezdésének a) és b) pontját úgy kell értelmezni, hogy ezen irányelv nem alkalmazandó olyan esetre, amelyben valamely önkormányzat, amely helyiségeinek takarításával korábban magánvállalkozást bízott meg, úgy dönt, hogy megszünteti az ezen utóbbival kötött szerződést, és új személyzet e célból történő alkalmazásával maga látja el az említett helyiségekben a takarítási tevékenységet.

A költségekről

44 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (harmadik tanács) a következőképpen határozott:

A munkavállalók jogainak a vállalkozások, üzletek vagy ezek részeinek átruházása esetén történő védelmére vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 2001. március 12-i 2001/23/EK tanácsi irányelv 1. cikke (1) bekezdésének a) és b) pontját úgy kell értelmezni, hogy ezen irányelv nem alkalmazandó olyan esetre, amelyben valamely önkormányzat, amely helyiségeinek takarításával korábban magánvállalkozást bízott meg, úgy dönt, hogy megszünteti az ezen utóbbival kötött szerződést, és új személyzet e célból történő alkalmazásával maga látja el az említett helyiségekben a takarítási tevékenységet.

Aláírások